

IX.

ЗА ХОДЕНІЕ ПО ГОСТИ.

Ний сме родени въ общество-то; ходеніе-то по гости е обыкновенна-тѣ свързка на общество-то, и образование-то иска да не бѣгае отъ общество-то и да живѣемъ самички.

Има ходенія по гости допростени отъ правдолюбіе-то и отъ любовь-тѣ; има ходенія по гости образовани и полезни, отъ кои-то не можемъ да ся отрѣчемъ, като живѣемъ помежду люди; има ходенія по гости за претени на християнина-тѣ, въ каква-то възраст и въ какъвъ-то чинъ и да е.

Правдолюбіе-то и любовь-тѣ искатъ да посѣщавани родители-тѣ си кога сж болни, оскърбени или притѣснени. Длъжни сме още да посѣщавани и онія съ кои-то сме въ разногласіе. Евангеліе-то ни поставя обща длъжность, кога-то ни заповѣдва да обычае вразитѣ си. Идолослужители-тѣ познавахъ за добродѣтелни онія, кои-то обычатъ вразитѣ си. Разума-тѣ иска да обихождаме поголъми-тѣ си, за да имъ отдаваме почетъ-тѣ и уваженіе-то кои-то чакатъ отъ насъ. Любовь-тѣ иска да обихождаме подолни-тѣ си, за да ги утѣшаваме, да имъ отдаваме заслуги, кои-то тѣмъ ся полезни.

Безъ никаква полза не трѣба да обыкаляме и да ходимъ отъ къща въ къща; друго не придобываме отъ това; освѣтъ да си изгубваме врѣме-то. Ходенія-та по гости кои-то изискватъ общежитіе-то и полза-тѣ, сж уречени нѣкои дни прѣвъ година-тѣ и нѣкакви случки, отъ кои-то не можемъ да ся отрѣчемъ.

Кога-то идемъ на гости и намѣримъ врата та затворени, не трѣба да чукаме силно; но да удраме полег-